Κυριακὴ Ε΄ Νηστειῶν (Μάρκ. ι΄ 32-45)
9 Ἀπριλίου 2006

Θὰ μπορέσουν ποτὲ οἱ ἄνθρωποι νὰ συνεννοηθοῦν μὲ τὸν Χριστό; Θὰ μπορέσουν νὰ καταλάβουν τὶ ὁ Χριστὸς τοὺς λέγει καὶ τὶ τοὺς ζητεῖ; Γιατὶ ἄλλα λέγει Αὐτός, ἄλλα πράγματα ζητεῖ καὶ ἄλλα καταλαβαίνουν οἱ ἄνθρωποι.

Ἐπειδὴ ὁ Χριστὸς ζητεῖ νὰ ἀνυψώσει τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὰ γήϊνα καὶ ἐγκόσμια. Νὰ τοὺς δώσει τὴν εὐκαιρία συνειδητοποιήσης τῆς πεμπτουσίας τοῦ λόγου Του. Καὶ ἐκεῖνοι χάνονται στὸ ἐπίγειο περιβάλλον καὶ μετροῦν τὰ πράγματα μὲ τὰ συνηθισμένα γήϊνα μέτρα.

Αὐτὴ τὴν ἀδυναμία νὰ καταλάβουν οἱ ἄνθρωποι τὸν Χριστό, παρουσιάζει σήμερα στὸ Εὐαγγέλιο του ὁ εὐαγγελιστὴς Μάρκος. Ἐνῶ δηλαδὴ ὁ Χριστὸς προετοιμάζει τοὺς Μαθητές Του γιὰ τὰ ὀδυνηρὰ καὶ σκληρὰ γεγονότα ποὺ θὰ συμβοῦν ἐντὸς ὀλίγου χρόνου. Ἐνῶ τοὺς ὑποδεικνύει ἕνα δρόμο δυσκολιῶν καὶ παθῶν. Ἐκεῖνοι ζητοῦν πρωτεῖα καὶ «προνομιακὴ»χαριστικὴ τοποθέτηση στὰ δεξιά Του καὶ στ᾽ ἀριστερά».

«Διδάσκαλε, θέλουμε νὰ μᾶς κάνῃς ἐκεῖνο ποὺ θὰ σοῦ γυρέψουμε». Καὶ νὰ τὶ γυρεύουν οἱ Μαθητές. «Κάμε ὥστε ὁ καθένας ἀπὸ ἐμᾶς νὰ καθήσῃ στὰ δεξιὰ καὶ στ᾽ ἀριστερά Σου, ὅταν ἀνεβῇς στὴν δόξα Σου!» Δηλαδὴ οἱ Μαθητὲς Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης, ζητοῦν προνόμια καὶ χαριστικὲς τοποθετήσεις. Ζητοῦν δόξες καὶ τιμὲς, ὄχι ὅμως «τὴν ὥρα τοῦ πόνου, ἀλλὰ τῆς δόξης».

Ἐδῶ ξεκάθαρα προβάλλει τὸ δρᾶμα τῆς ἀσυνεννοησίας τῶν Μαθητῶν μὲ τὸν Χριστό. Καὶ δὲν ἦταν ἡ μοναδικὴ φορά. Στὰ Εὐαγγέλια πολλὲς φορὲς περιγράφεται αὐτὴ ἡ ἀσυνεννοησία. Ἐκτὸς βέβαια ἀπὸ τὰ πρωτεῖα, ἄλλοτε ἀναβάλλουν τὴν προσήλωσή τους στὸ Διδάσκαλο, προκειμένου νὰ θάψουν τοὺς νεκρούς τους. Κάποιες φορὲς ἐκφράζουν τὴν ἀπορία τους γιατὶ δὲν μποροῦν νὰ κάνουν θαύματα. Καὶ ἄλλοτε ἄλλα αἰτήματα προνομιακὰ καὶ χαριστικά.

Μπροστὰ σ᾽ αὐτὸ τὸ δρᾶμα τῆς ἀσυνεννοησίας, μιὰ λύση ὑπάρχει. Αὐτὴ ποὺ ἐπιλέγει ὁ Χριστός. Νὰ κηρύξει τὸν λόγον Του. Νὰ ἰατρεύσει τοὺς πάσχοντες. Νὰ καλέσει τοὺς ἀνθρώπους ν᾽ ἀφήσουν τὸν κόσμο τῆς φθορᾶς καὶ τῆς πτώσεως. Νὰ συνειδητοποιήσουν τὸ ἀδιέξοδο τῆς πορείας τους καὶ ν᾽ ἀλλάξουν νοοτροπία.

Γι᾽ αὐτό, ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, αὐτοὺς ποὺ δὲν καταλαβαίνουν πολλὰ πράγματα. Ποὺ ἐξακολουθοῦν νὰ κουβαλοῦν «μαζί τους ὅλο τὸ ἁμαρτωλὸ φορτίο τῆς ἐγκόσμιας ματαιοδοξίας καὶ τῆς ἐκτυφλωτικῆς ἐγωπάθειας». Τοὺς καλεῖ νὰ ξεφορτωθοῦν τὸ ἐγκόσμιο φορτίο τῆς ἁμαρτωλῆς διαγωγῆς καὶ τὴν νοοτροπία τῆς ἐγωϊστικῆς κατεύθυνσης τῆς ζωῆς. Τότε ἡ χάρη τοῦ Χριστοῦ θὰ ἔλθει «τὰ ἀσθενῆ νὰ θεραπεύση καὶ τὰ ἐλλείποντα νὰ ἀναπληρώση».

Γιατὶ δίχως τὴ δική Του χάρη, οἱ καρδιὲς μένουν κλειστὲς καὶ ἀνύμπορες νὰ κατανοήσουν τὸν λόγον Του. Καὶ ἡ ἀσθενικὴ πίστη στὴν λαϊκής της μορφή, μένει ἀπροσδιόριστη. Δὲν ἔχει ξεκαθαρίσει, ἀφοῦ ἡ χάρη τοῦ Χριστοῦ δὲν ἔχει ἀκόμη ἀνοίξει τὸ χῶρο γιὰ νὰ εἰσέλθει τὸ φῶς τῆς ἀλήθειας. Νὰ φωτίσει καὶ νὰ λαμπρύνει τὶς καρδιές.

Μὰ σὰν εἰσέλθει στὶς καρδιὲς ἡ χάρη τοῦ Χριστοῦ, σὰν φωτίσει τὸν κόσμο τους, θ᾽ ἀνάψει τέτοια φωτιά, ποὺ θὰ εἶναι ἕτοιμη νὰ καύσει τὸ κακὸ καὶ νὰ ἀποκαθάρει τὸ τοπίο. Κι αὐτὸ εἶναι μιὰ καινούρια γέννηση, δηλαδὴ μιὰ ἀναγέννηση.

Μόνο τότε καὶ μέσω αὐτοῦ τοῦ τρόπου, μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ κατανοήσει τὸν λόγο τοῦ Χριστοῦ. Νὰ ἀντιληφθεῖ τὶ ὁ Χριστὸς τοῦ ζητεὶ καὶ ποιὲς εἶναι οἱ προτεραιότητες ποὺ θέτει στὴ ζωή. Καὶ ὕστερα, φωτιζόμενος ὁ ἄνθρωπος καὶ ἀναγεννημένος διὰ τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ, θὰ ἀκολουθήσει τὸν κανόνα ποὺ θέτει γιὰ τὴ ζωή. «Πὼς ὅποιος θέλει μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων νὰ εἶναι πρῶτος, αὐτὸς πρέπει νὰ εἶναι ὁλονῶν δοῦλος».

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ὅποιος ἀπὸ ἐμᾶς ζητεῖ προνόμια καὶ χαριστικὲς λύσεις ἀπὸ τὸν Χριστό· ὅποιος ζητεῖ θέσεις καὶ ἀξιώματα ἐγκόσμια· ὅποιος ταύτισε τὴ ζωή του μὲ ἐπιδιώξεις γιὰ δόξες καὶ τιμές καὶ ὅποιος τέλος ἐπιθυμεῖ νὰ ὑπηρετηθεῖ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, αὐτὸς ἔχει κάνει ἕνα σοβαρὸ λάθος. Αἰτεῖται ὅλ᾽ αὐτὰ τὰ προνόμια ἀπὸ λάθος πρόσωπο καὶ σὲ λάθος ὥρα.

Γιατὶ ὁ Χριστὸς δὲν ἦλθε γιὰ νὰ κάνει τοὺς ἀνθρώπους μεγάλους καὶ τρανούς, κατὰ πὼς ὁ κόσμος ἀξιολογεῖ. Μήτε νὰ μοιράσει θέσεις καὶ προνόμια, ὅπως ἄλλωστε ὁ κόσμος δίνει. Δὲν ἦρθε γιὰ νὰ ὑπηρετηθεῖ, ὅπως εἶχε τὸ δικαίωμα, μὰ νὰ ὑπηρετήσει. Νὰ δώσει καὶ τὴν ἴδια τὴν ζωή Του γιὰ τὸν ἄνθρωπο.

Γι᾽ αὐτό, ἐκεῖνος ποὺ δὲν κατάλαβε τὸν λόγον Του ὅτι, «δὲν ἦλθε γιὰ νὰ τον ὑπηρετήσουν, ἀλλὰ νὰ ὑπηρετήση καὶ νὰ δώση τὴν ψυχή του λύτρο γιὰ χάρη τῶν πολλῶν». Ἐκεῖνος ποὺ δὲν ἔννοιωσε ἐτοῦτον τὸν βαρυσήμαντο λόγο Του, αὐτὸς ἔχει μείνει μακριὰ τοῦ Χριστοῦ, ὅσο μεγάλος καὶ ἰσχυρὸς καὶ ἂν εἶναι στὸν κόσμο

αὐτό.

Ἀρχιμ. Ν.Π.